

llada; a voltes com un geni, com un gegant, com un roser ufanós que s'esflora amb mística alenada, com el braç de Déu, que'ns signa les regions de l'insomni.

L'he vist de matinada, quan l'enmantellen les boires i la calitja del sol ixent el besa i apart la seva silueta, confosa un espiral de fum que s'enlaira espai amunt. L'he vist cap al tard quan s'enfonsa el sol i pinta el cel de color d'aram, com un barrot d'or vell! I sempre l'he vist, bell i sublim i en cada un dels seus canvis, m'ha semblat trobar-hi una ajustada significació...

Quan l'he vist emboirat de calitja, com espiral de fum, m'ha semblat veure com pujava espai amunt, les oracions dels fidels i quan l'he vist com un barrot d'or vell, l'he mirat com el tresor més preuat del poble i com el símbol titànic amb que ostenta la seva Fé.

A cada cara de la seva còrpora quadrejada, mostra a la part més alta uns finestrals arquejats d'on pengen, sospeses les campanes, les seves potentes veus, que riuen i ploren al ser martellejades les seves carcasses de bronze, per batalls pesants

Batalleant inquietes, varen esclatar, amb crits de joia i entusiasme, quan varen regar-nos el cap amb l'aigua baptismal. Elles han sigut sempre les vetlladores fidels de la vila

S'han desfermat, cridant desesperades l'alarma, quan flamejant el foc, ha amenaçat devorar alguna hisenda; han xisclat esfereïdes,

quan han vist acostar-se la tempesta, prenyada d'irats llamps i de trons que es recargolaven per l'espai; han rigut satisfetes, quan dintre el temple s'han lligat dos cors component-se en un de sol i han plorat i ploraran quan la mort ens amortalli i gemegaran mentrempresonatdintre un ataüt la fúnebre carroça xarriquejant llastimosa, com una cruiximenta d'ossos, portarà el nostre cos a podrir-se, al mig de quatre xiprers.

El campanar és sempre hospitalari. Les oronelles pengen llurs nius en ses taulades i els aucells xarrotejant de joia, els plau fer-hi parada: remontar llur vol des de la seva testa encimbellada.

¡Què sublim et veig, emmarcat per les imponents cerrallades montsenyenes! ¡Ni els anys, ni les centúries amb tú no han pogut rés! Igual que el primer dia t'aixeques com un Hèrcules gran i forçut com un sol·licit pastor, com un etern vigilant, com una columna sostenidora del gran Temple que la Naturalesa ha bastit per a Déu, que té per romànica arcada l'Espai, per pedestal el Mar, per altar la Terra i per llançons els Estels del firmament!...

RAMON FERRER MONTPLET

La nostra mare

A les mares arbucienques

Hi ha un ésser en la vida, tan compenetrat amb nosaltres, que n'apar com el nostre complement. Son Nom és el primer que apre-